

JOHN AUGUST

ARLO FINCH

I SKYGGERNES RIGE

På dansk ved John Lysmand

Alvilda

ARLO FINCH I SKYGGERNES RIGE

er oversat fra engelsk efter

ARLO FINCH IN THE KINGDOM OF SHADOWS

Text copyright © 2020 John August

By arrangement with Writers House, New York and Ia Atterholm Agency, Sweden.

First published in 2020 by Roaring Books Press, New York.

Dansk udgave: © 2020 Forlaget Alvilda, København

Omslagsillustration: © Vivienne To

Omslagsdesign: © Elizabeth H. Clark

Dansk omslagsversionering: Kat·Art

Bogen er sat med Garamond af Birgitte Bager

1. udgave, 1. oplag

Trykt 2020 af CPI Clausen & Bosse, Tyskland

ISBN 978-87-415-1062-0

www.alvilda.dk

— 1 —

EN HELT ALMINDELIG TELTTUR

TEKNISK SET VAR det jo ikke løgn.

Blå Patrulje havde et kæmpe ønske om at afprøve deres nye feltkøkkener. Der var kun få uger til Pine Mountain-troppens årlige kokkekonkurrence. Grøn Patrulje havde vundet Den Gyldne Gaffel tre år i træk, så hvis Blå Patrulje skulle have bare en minimal chance for at vinde prisen i år, så var de nødt til at afprøve deres opskrifter på det udstyr, de ville have til rådighed.

”Men hvorfor skal det være nede ved floden?” spurgte Indra. ”Kan vi ikke bare gøre det i en af vores haver? Det er da det første, de vil spørge os om.”

De var naturligvis deres forældre. Blå Patrulje havde brug for en god undskyldning for at tage på en ekstra lejrtur – vel at mærke en lejrtur, som kun var for Blå Patrulje, uden andre rangere eller voksne.

”Vi kan bare sige, at vi vil efterligne virkeligheden så godt som muligt,” sagde Wu. ”Det lyder da meget logisk, gør det ikke?”

Connor var enig. ”Og vi må også huske at nævne bålforbuddet.

Så forstår man, hvorfor det er mere kompliceret i år, end det plejer at være.”

Efter en usædvanlig tør sommer havde Naturstyrelsen udstedt forbud mod åben ild i Colorado-bjergene, hvilket betød, at alle patruljer var nødt til at bruge små feltkøkkener. Det var ikke nemt, når reglerne sagde, at man kun måtte bruge to gasblus og en begrænset mængde flaskegas.

”Det forklarer stadig ikke, hvorfor vi er nødt til at gøre det nede ved floden,” sagde Julie Delgado. ”Det vil vores forældre i hvert fald undre sig over.” Hendes tvillingebror, Jonas, havde samme bekymring.

”Floden er den eneste teltplads, vi kan gå til fra byen,” sagde Wu. ”Hvor vi ikke behøver nogen til at køre os, og hvis noget går galt, så kan vi bare selv gå hjem igen.”

Arlo Finch rystede på hovedet. ”Vi må overhovedet ikke nævne, at noget kunne gå galt. Det vil bare gøre dem nervøse. De skal tro, at det bare er en helt almindelig telttur.”

Sandheden var, at den var alt andet end almindelig.

Hvad Blå Patrulje havde planlagt for denne første lørdag i september, var ekstremt risikabelt. Det krævede bedrageri, forhandling, mystiske genstande og en 10.000 kilometer lang rejse. Der var mindst 100 ting, der kunne gå galt.

Men Arlo Finch var overbevist om, at dette var deres eneste chance.

For mere end 100 år siden blev det meste af byen Pine Mountain skyllet væk af en flodbølge, som havde efterladt sig et varigt minde af gammelt skrammel og spøgelseshistorier. Da Blå Patrulje slog deres telte op ved bredden af Big Stevens River, havde de svært ved at forestille sig, at sådan en lille flod kunne have skabt så megen

ødelæggelse. Vandstanden var den laveste, de nogen sinde havde set. Damtæger skøjtede omkring på overfladen af de små, slimede pytter, der gemte sig mellem sten dækket af tørt mudder, som normalt lå på flodens bund.

”Det stinker,” sagde Julie, som aldrig holdt sig tilbage fra at påpege det indlysende. Hun og Jonas rejste deres telt længst væk fra bredden. I de tre måneder, der var gået siden sommerlejren, havde Arlo, Wu og Indra gjort sig umage med at involvere tvillingerne i deres planer, så de ikke blev alt for forskrækkede, når overnaturlige hændelser uundgåeligt dukkede op. Ikke fordi de forventede flere trolde eller hægtesser, men man var nødt til at være forberedt.

Så det var ren rutine, at Connor og Indra straks gik i gang med at sætte værn op omkring lejrpladsen. Indra var næsten klar til at få sit Elementære Værn-mærke, men hun havde stadig brug for mere erfaring med at udvælge de rigtige sten og stable dem korrekt, så lejren var beskyttet mod ondskabsfulde og drillesyge ånder.

Hvis bare der var værn, der kunne holde mennesker ude, tænkte Arlo. Det var et af planens ubesvarede spørgsmål: Hvad gør vi, hvis nogen stopper op og begynder at stille spørgsmål?

Takket være den tørre sommer og bålforbuddet var antallet af campister, der kom for at se aspestræernes efterårspragt, reduceret betydeligt. Det betød, at Blå Patrulje ikke behøvede at bekymre sig om nysgerrige turister. Men de risikerede, at en af deres forældre dukkede op på et kort visit – måske for at overraske dem med friskbagte småkager.

Og Diana Velasquez, deres tropsfører, kunne også finde på at aflægge patruljen et rutinebesøg.

Connor havde sagt, at han ikke skulle bekymre sig. Han var sikker på, at de kunne improvisere sig ud af den slags vanskeligheder.

Arlo var nødt til at stole på, at hans venner kunne klare sig, for han ville ikke selv være der.

En sidste gang kiggede han i sin lille rygsæk – han havde ikke taget den store med – og sikrede sig, at den indeholdt to vandflasker, fire proteinstænger, en vandtæt æske med stormtændstikker, et spejlblankt nødhjælpstæppe – og en bowlingkugle, der var pakket ind i gaffertape. I betragtning af hvor fuld den var, var rygsækken forbløffende let.

Rangerkompasset og den spirituelle dolk havde han i lommen. Dem måtte han til hver en tid have inden for rækkevidde.

”Der kommer nogen,” sagde Wu med en høj hvisken og pegede på en skikkelse, som kom ned mod dem oppe fra vejen. Alle stoppede, indtil de var sikre på, at det var den person, de ventede.

Arlo så på sit ur. 9:19. Hans søster var tidligt på den. Det måtte afgjort være en verdenshistorisk rekord.

Det var underligt at se Jaycee klædt på til udendørsaktiviteter. Normalt var hun iført tunge støvler og marchorkesterets sorte high school-trøje, men i dag havde hun fået passende traveudstyr på, inklusive en fleeejakke.

”Hvad står vi her og glør for?” spurgte hun. ”Skal vi ikke se at komme af sted?”

Arlo tænkte ved sig selv, at det ville have været høfligt af hende at præsentere sig for resten af patruljen, men han gik ud fra, at hans søster var lige så nervøs som ham selv.

”Send mor en sidste sms,” sagde Arlo. ”Men ikke et spørgsmål. Hun skal helst ikke besvare den.”

”Send hende et sjovt citat om katte,” foreslog Wu. ”Alle elsker sjove citater om katte.”

Jaycee kneb øjnene sammen og sendte Wu et isnende blik. Det var et blik, Arlo havde set tusind gange før, og han var vant til at

ignorere det, men han kunne se, at det gjorde Wu lidt nervøs. Arlo blev nødt til at holde øje med eventuelle spændinger mellem de to. De havde en lang rejse foran sig.

”Jeg skriver til hende, at jeg ikke kan finde min oplader,” sagde Jaycee. ”Så hvis jeg ikke svarer, vil hun tro, det er, fordi min telefon er død.”

Arlo måtte indrømme, at det var godt tænkt. Hans søster havde åbenbart en vis erfaring med den slags numre. Det havde imponeret ham, hvor nemt Jaycee havde overbevist deres mor om, at hun skulle arbejde på et skoleprojekt sammen med en af sine veninder, og det nemmeste ville være at sove dér.

Gad vide, hvor mange ikke-sandfærdige historier Jaycee havde fortalt gennem årene?

Arlo fik pludselig et stik af dårlig samvittighed over, at han ikke havde været helt ærlig over for sin mor om planerne for weekenden. *Det var teknisk set ikke løgn*, måtte han igen minde sig selv om. Blå Patrulje *ville* faktisk slå lejr ved floden og afprøve de nye feltkøkkener. Men Arlo Finch ville ikke være der. Og det ville Henry Wu heller ikke. Hvis alt gik, som det skulle, ville de være på den anden side af jorden sammen med hans søster.

Jaycee slukkede sin telefon, da sms'en var sendt og modtagelsen bekræftet. Arlo, Wu og Jaycee tog deres rygsække på og tog afsked med patruljen.

”Glem nu ikke at give os besked, når I kommer tilbage,” sagde Indra.

”Og lad være med at dø,” tilføjede Julie.

Arlo så på Wu. ”Du behøver ikke at tage med, hvis du hellere vil blive her.”

Wu havde været uundværlig i planlægningen af denne ekspedition, men når alt kom til alt, havde han ikke nogen personlig

interesse i den. Arlo ville bestemt ikke bebrejde Wu det, hvis han hellere ville blive i Pine Mountain.

”Du tror da ikke, at det er noget, jeg vil gå glip af?” Wu pegede ind i skoven med sin vandrestav. ”Lad os bare komme af sted.”

— 2 —

DE FORSVUNDNE TINGS BY

DE LANGE SKOVE er alle vegne. Det var noget af det første, Arlo lærte, da han ankom til Pine Mountain for snart et år siden.

Indra og Wu havde forklaret ham, at De Lange Skove ikke var en del af den almindelige verden, men de var forbundet med den gennem tusinder af specifikke steder rundt omkring på kloden. Senere havde Arlo hørt historien om, hvordan Connor og hans kusine var forsvundet ind i De Lange Skove, dengang de var små. Kusinen – Rielle – endte med at leve sammen med de gådefulde *hinsidige*, og Connor kom ud af skoven hundreder af kilometer derfra, i Canada. De Lange Skoves besynderlige geografi betød, at afstande fungerede helt anderledes. Man kunne trave i nogle få timer og ende på den anden side af jorden.

Og det var præcis, hvad Arlo håbede på kunne lade sig gøre. Men først måtte han være helt sikker på, hvor de skulle hen.

Han var ikke i tvivl om, hvilken vej de skulle, da trio'en forlod patruljen ved bredden af den næsten udtørrede flod. Af alle de steder,

han havde besøgt i skovene, var den nedstyrtede bro det sted, han kendte allerbedst. Han havde tilbragt mange timer dér i løbet af denne sommer (og en anden sommer, tredive år tidligere).

En af grundene til, at de havde valgt lejrpladsen ved det gamle Pine Mountain, var, at den kun var 10 minutter fra en betryggende indgang til De Lange Skove. For at komme derhen måtte de først krydse floden og derefter krydse den en gang mere.

”Hvorfor kunne vi ikke bare være blevet på den anden side?” spurgte Jaycee, irriteret over, at hun allerede havde fået våde støvler af at plaske gennem vandet.

”Fordi sådan fungerer det bare ikke,” svarede Wu.

”Jamen vi er jo på vej tilbage til, hvor vi kom fra!”

”Vi er på rette vej,” sagde Arlo. ”Du må bare stole på mig.”

Selv om De Lange Skove var alle vegne, så var det ikke så ligetil at finde vej fra punkt A til punkt B. Positioner i Skovene kunne ikke placeres på et landkort, og det kunne de forskellige adgangsveje heller ikke. Man måtte fornemme, hvor man befandt sig.

Til at begynde med havde Arlo stolet på de næsten umærkelige vibrationer i sit rangerkompas, når han skulle finde vej, men efterhånden som han fik mere erfaring, brugte han sit instinkt. Uanset hvor han var i De Lange Skove, kunne Arlo forestille sig et velkendt sted, som der, hvor de boede, eller kaffebaren Guldgraveren, og derefter fornemme, hvor det var. Og så var det nemt nok at gå i den rigtige retning.

Eller i hvert fald nemt nok for *ham*. Han havde en usædvanlig evne til at finde De Lange Skoves skjulte stier. Ligesom Rielle var han en *tooble* og havde forskelligfarvede øjne og en ånd fanget inden i sig. Det var denne dobbeltnatur, der gjorde, at han var bedre til at finde vej gennem De Lange Skove end nogen anden ranger, han

havde mødt – med undtagelse af den forbryderiske Hadryn. Og Hadryn befandt sig nu i de hinsidiges varetægt.

Forude kunne de nu se en vældig klippeblok, der lå badet i sollys. Den lignede en hval, dækket af mos. Arlo stak hånden ind i en smal sprække og trak sig selv op, mens han fandt fodfæste, hvor han nu kunne.

”Kan vi ikke bare gå rundt om den?” spurgte Jaycee.

”Det er ikke sådan, det ...” Wu stoppede, lammet af Jaycees isnende blik.

Det undrede ikke Arlo, at Jaycee var forvirret og frustreret. Hun var vant til en normal verden med marchorkestre og standardiserede prøver. De Lange Skove gav ingen mening, før man havde set dem med sine egne øjne. ”Vi skal denne vej,” sagde han bare.

Jaycee stak en fod ind i sprækken og hev sig selv op. Arlo tog hendes hånd og hjalp hende det sidste stykke. Der kom et stille *wow* fra hende, da de stod på toppen.

Og *wow* var det rette ord. For de stod slet ikke på klippeblokken men på en af de store byggesten, der lå spredt omkring den nedstyrtede bro – et vældigt bygningsværk, der strakte sig halvvejs over en smal kløft, som Arlo mistænkte for at være bundløs.

Wu indhentede dem. Han havde været her før, men det var alligevel et bjergtagende syn hver eneste gang.

”Du skal være stille,” hviskede Arlo til Jaycee. ”Der bor en trolde under broen.”

”Og der er andre glubske væsner, der gemmer sig her,” lød en stemme, der kom nedefra. De kiggede ud over kanten og så en lille mand med et cykelstyroverskæg, der sad mageligt lænet op ad stenen på en lille, solbeskinnet plet, i færd med at gnave de sidste stumper kød af en friskfanget fugl.

Det var Ræv.

”Jeg syntes, at jeg lige skulle have noget at spise,” sagde han og slikkede sine fingre. ”Det kunne jo blive mit sidste måltid.”

Ræv gik så hurtigt, at de havde svært ved at følge med – og det gjaldt også hans indviklede sætninger, der havde en tendens til at forvirre lige så meget, som de oplyste.

”Der er ikke en ånd i disse skove, der kan føre jer derhen, hvor jeg vil føre jer, medmindre de selv blev ført,” sagde han. ”Der er en vrimmel af åndejægere og handelsfolk og det, der er værre, hvilket er grunden til, at jeg kun fører jer lidt for langt men tæt nok på til, at det er alt for langt for mig.”

Seks uger tidligere, efter at Jaycee var vendt hjem fra sit besøg hos deres far, havde Arlo bedt Ræv om hjælp med at finde vej gennem De Lange Skove. Og hvor var det så, han ville hen? Til en skov midt i Guangzhou i Kina.

Guangzhou var den by, deres far havde boet i de sidste fire år, siden han forlod USA, fordi myndighederne anklagede ham for at have begået forskellig cyberkriminalitet. Deres far var en flygtet forbryder. Hvis han forsøgte at vende tilbage til sit eget land med fly eller skib, kunne han være sikker på at blive anholdt med det samme.

Men Arlo havde fået den idé, at han ville smugle sin far gennem De Lange Skove – for De Lange Skove lå jo alle vegne. Problemet var bare, at lige netop den lille skov i Guangzhou var et sted, Arlo aldrig havde besøgt, og derfor havde han ingen tilknytning til den. Ingen tilknytning, ingen fornemmelse, intet spor.

Ræv havde sagt, at han heller ikke kunne vise dem vejen til Guangzhou – hans kendskab til den normale verden var stærkt begrænset. ”Men jeg kender et sted, som kender alle steder. Jeg har ladet mig fortælle, at de har et atlas, som kan vise jer hver eneste vej ind og ud af De Lange Skove.”

Det lød usandsynligt. Arlo var sikker på, at De Lange Skove ikke kunne indtegnes på noget landkort. Ræv havde sagt, at han ikke vidste, hvordan atlasset fungerede, men han var ikke i tvivl om, at det var ægte nok. ”På en eller anden måde kan disse åndejægere og handelsmænd bruge det til at finde ud af, hvor de skal hen.”

Hvis Arlo skulle finde vej til Guangzhou gennem De Lange Skove, så var atlasset hans bedste – og sikkert også eneste – chance.

”Er der langt igen?” spurgte Wu en smule forpustet.

Ræv stoppede brat op. Det rykkede i hans næsefløje. Så dukkede han sig og gjorde tegn til de andre om at gøre det samme. Selv i sin menneskelige form bevægede Ræv sig som det lille rovdyr, han var.

Arlo vendte blikket i den retning, Ræv pegede. To skikkelser i det fjerne, der bevægede sig i nogenlunde samme retning som dem selv. Han så hen på Wu, som allerede havde fundet sin kikkert frem.

”Det er to fyre,” hviskede Wu. ”Jægere måske?” Han rakte Arlo kikkerten.

De så afgjort menneskelige ud. To kraftige mænd i camouflagetøj, der bar på en stor rygsæk. De talte sammen, men Arlo kunne ikke høre, hvad de sagde, eller hvilket sprog de talte.

”Er det åndejægere?” hviskede han til Ræv. Åndejægere fangede skovens ånder og solgte dem til de hinsidige for guld og andre kostbarheder.

”Hvis de var åndejægere, så ville de have bure med,” hviskede Ræv tilbage. ”Det er nok mere sandsynligt, at de er handelsfolk, der smugler et eller andet – ulovlige stoffer, penge, guld. Farligt arbejde for farlige mænd. Ham, du kalder Hadryn, har sikkert gjort det. Man kan tjene gode penge, hvis man ikke er bange for risikoen.”

De to mænd var nu næsten forsvundet igen. Arlo og hans venner var ikke blevet opdaget. De rejste sig og vandrede videre.

”Er vi så også smuglere?” spurgte Wu. ”Vores mål er jo at smugle din far fra det ene land til det andet.”

”Vi har en god grund til at gøre det,” sagde Arlo. ”Det er forskellen.”

Ræv smilede og rystede på hovedet. ”Mennesker mener altid, at de har en god undskyldning.”

Da de havde vandret i en time mere, kunne Arlo lugte røg. Det var ikke et lejrbrål. Det var mere en duft af olie og svovl, ligesom dieselgeneratoren bag Mitchs autoværksted.

”Vi nærmer os, gør vi ikke?” spurgte Arlo.

”Det vil jeg da tro,” svarede Ræv. ”Det her sted får min pels til at rejse sig. Jeg var kun en hvalp, sidst jeg var her.”

”Du blev fanget?”

Ræv nikkede. ”De brugte røde egern som lokkemad. Dem har jeg altid haft en stor svaghed for.”

”Hvordan slap du fra dem?” spurgte Wu.

”Spidse tænder og fede fingre. Jeg bed. Han tabte fælden. Den gik op, og jeg stak af. Lovede mig selv, at jeg aldrig ville komme tilbage.”

De var nået op på toppen af en bakkekam, og herfra kunne de se, hvor røgen kom fra.

I dalen under dem bredte en forfalden by sig, og fra 100 skorstene steg tynde røgsøjler op. Arlo havde aldrig før set en by som denne – en sammenhobning af tilfældige huse i enhver tænkelig byggestil fra alle mulige kulturer og epoker. Stejle pagoder stod klemmt inde mellem lerklinede hytter og barakker med tage af bølgeblik. Hampe-reb forankret i en høj, sort obelisk holdt et falmet rødt og hvidt cirkustelt oppe. Inde midt i byen stod en komplet og uskadt flyve-maskine, hvis enorme vinger tjente som tag for andre, mindre huse.

”Hvor kommer alt det dér fra?” spurgte Wu.

”Hvor som helst,” svarede Ræv. ”Fra tid til anden falder ting gennem sprækkerne i jeres verden. Især nøgler og sokker, men også større ting. Skibe, fly. Mennesker. Et par gange er hele byer forsvundet på den måde. Og det er så her, de ender.”

Jaycee bøjede sig ned og samlede en sort fjernbetjening op. Den var våd og beskidt, men så forholdsvis moderne ud. Tasterne lyste op, når hun trykkede på dem. Arlo kunne forestille sig fjernbetjeningens ejer lede gispende og bandende efter den mellem sofapuderne, overbevist om, at den måtte være der, et eller andet sted.

Men det var den ikke. Den var i De Lange Skove.

”Dette er Fallpath,” sagde Ræv. ”De forsvundne tings by.”